

РЕШЕНИЕ

№ 428

гр. София, 26.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 16.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **12644** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 и следващите от КСО, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. К. С., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], п.к. 1632.[жк][жилищен адрес] чрез адв. Ю. Й. срещу Решение № 2153-21-319 от 08.11.2018 год. на Директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е отхвърлена жалбата ѝ против Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/, с което е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон, относно зачитане на трудов стаж, положен до 01.01.2000 г. и относно доказателствената сила на издадените официални документи. Излага подробни съображения в тази връзка. Жалбоподателката счита, че отговаря на законовите изисквания за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по §4 от ПЗР на КСО, като постановеното разпореждане за отказ е неправилно и незаконосъобразно. Изтъква, че неправилно и необосновано не е зачетен осигурителен стаж, положен в ЖП Завод „Г. Д.” за периода 17.07.1972 г. - 31.12.1981 г. по представения образец УП-30 № 197/22.04.1986 г. и трудова книжка № 1269/17.07.1972г., като изводите на пенсионния орган не са подкрепени с официални документи относно преобразуванията на Ж. ”Г. Д.”.

Според жалбоподателя обжалваното решение е незаконосъобразно с оглед незачетения осигурителен стаж по обр. УП-30 № 197/22.04.1986 г., издаден от Ж. „Г

Д.“ С. за периода от 17.07.1972 г. до 31.12.1981 г., и по обр. УП-3 № 162- 3/17.05.2001 г., издаден от ДФ „С.“ за периода от 01.01.1981 г. до 17.07.1984 г., въпреки че данни за тези периоди се съдържали и в приложената трудова книжка. Според жалбоподателя в обр. УП-30 № 197/22.04.1986 г., издаден от Ж. „Г. Д.“ С., наистина допълнително е вписана т. 4 „н“ от ПКТП, но това било направено от длъжностно лице по ПО.

Твърди, че в решението си изводите на пенсионния орган не съответстват на разпоредбата на §5а от Закона за търговския регистър /ЗТР/, както и че представените документи отговарят на изискванията за форма и съдържание, поради което неправилно и незаконосъобразно не са зачетени. При издаване на обжалваното разпореждане и отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст РО не е взел предвид разпоредбата на §9, ал.1 от ПЗР па КСО, с която задължително се признава положения трудов стаж и категория труд до 31.12.1999 г., чрез приравняването им по СКО както и зачитането на съответната категория труд по ПКТП. Счита, че неправилно административния орган не е зачел трудовия стаж, удостоверен с трудова книжка № 1269/17.07.1972г.

Неправилно се твърдяло, че непосочването на това къде се съхраняват разплащателните ведомости прави образеца нередовен, тъй като ТП на НОИ С. - град отказало да приеме разплащателните ведомости на ДФ „С.“ от Щ. Щ.. Жалбоподателят твърди, че последната фирма имала БУЛСТАТ, идентичен с ЕИК. Твърди и че на 02.08.2016 г. отново е поискала да ѝ бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/, тъй като към 19.09.2016 г. изпълнила условията на чл. 68 от КСО, но по това искане нямало решение. Счита, че относно истинността на документите можел да се произнесе единствено съдът по реда на чл. 124 от ГПК. Неправилно било и позоваването на образувана прокурорска преписка № 25488/2015 г. за 142 лица, между които и жалбоподателката, тъй като това не било административно производство и нямало да приключи с акт, който да има правно действие в пенсионното производство. Твърди се, че административният орган е нарушил чл. 41 от Хартата на основните права на ЕС, като е черпил нрава от собственото си противоправно поведение. Счита, че акта е издаден в нарушение на административнопроцесуалните правила.

В хода на съдебното производство, жалбоподателят - И. К. С., ЕГН: [ЕГН] е починала, видно от представения по делото препис – извлечение акт за смърт /л. 235/ Като нейни с протоколно определение от 26.09.2019 г. са конституирани като нейни наследници - съпругът ѝ - С. А. С., дъщеря ѝ - А. С. Н. и синът ѝ - Ц. С. С..

При проведеното по делото открито заседание жалбоподателите не се явяват. Процесуалният им представител - адв. Й. моли съда да уважи жалбата по съображенията, изложени в нея, представя и писмена защита. Претендира сторените по делото разноски, за които представя списък.

Ответникът по жалбата, в лицето на Директора на ТП на НОИ-С.-град, чрез представител по пълномощие – юрк. П. оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП, редовно призована, не изпраща представител.

Административен Съд С. – град, III отделение, 60-и състав, след като взе предвид наведените от страните доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

От административната преписка се установява, че със Заявление вх. № МП-15435/02.02.2015 г. И. К. С. е депозирила искане за отпускане на лична пенсия за

осигурителен стаж и възраст съгласно §4, ал.1 от ПЗР на КСО, към което представя изискуемите документи за осигурителен стаж съгласно чл.2 от НПОС за преценка правото на пенсия, между които и трудова книжка № 1269/17.07.1972 г., изд. от Железопътен завод „Г. Д.” С.; образец УП-30 № 197/22.04.1986 г., изд. от Железопътен завод „Г. Д.” С. за стаж в периода от 17.07.1972 г. до 31.12.1981 г. „на длъжност „смесоподготвитель в леярен цех, като е посочено, че положеният труд е първа категория съгласно т. 4 „н” от Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране /ПКТП -отм./; образец У По изх. № 162-3 от 17.05.2001г., издаден от ДФ „С.” за осигурителен стаж за периода 01.01.1982 г.- 17.07.1984 г. на длъжност „смесоподготвитель в леярен цех”;- Образец УП-2 изх. № 162-2/17.05.2001г. с осигурителен доход за периода 01.01.1982г.-17.07.1984г. в размер на 20 081.92 лв.;

След като длъжностното лице по пенсионно осигуряване е констатирало нередовност от външна страна на представените от ЖП Завод „Г. Д.“ и ДФ „С.“ документи, се е произнесло по редовните такива, като е зачело на жалбоподателката осигурителен стаж в размер на 30 години, 05 месеца и 26 дни от трета категория труд. Посочено е, че към датата на подаденото заявление лицето има навършена възраст 59 години, 06 месеца и 15 дни.

В резултат на направена преценка, че заявителката не отговаря на законовите предпоставки, регламентирани в §4, ал.1 от ПЗР на КСО и чл.68, ал.1, 2 от КСО, с процесното Разпореждане № 550919/200/6798 от 15.06.2015г. на Ръководител ПО е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

С жалба от 18.08.2015г. с вх.№ 1012-21-165 И. С. е обжалвала Разпореждане № 550919/200/6798 от 15.06.2015г.

С Искане № 1013-21-424 от 03.08.2016 г. И. С. отново е поискала лична пенсия за ОСВ.

В тази връзка, с Разпореждане № [ЕГН]/210 от 28.10.2016 г. /л.92/ отново е разпореден отказ поради неизпълнени условията на чл. 68, ал. 1 - 2 от КСО и чл. 69 б от КСО. Видно от пенсионното досие на И. С., пощенската пратка с разпореждането е върната в ТИ на НОИ С. - град като непотърсена.

Директорът на ТП на НОИ С. град дълго време не изпълнявал задължението си по закон да се произнесе по жалбата, като в това време събирал допълнителни доказателства. Очевидно органът чакал произнасянето на прокуратурата по подадения от него сигнал, поради което и се наложило С. да се обърне към съда. С жалба вх.№ 14479/17.05.2018г. на АССГ И. С. е оспорила бездействието на Директора на ТД на НОИ – С.-град да се произнесе в срока по чл.117, ал.1 от КСО с решение по жалбата с вх.№ 1012-21-165/18.08.2015г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г.

С Определение № 4775/27.07.2018 г. по адм. дело № 5350/2018г. на АССГ, влязло в сила на 28.08.2018 г., съда е задължил директора на ТП на НОИ С. град да се произнесе по жалбата. Именно в изпълнение на това определение /стр.105-106/ е постановено оспореното понастоящем Решение № 2153-21-319 от 08.11.2018 г. на Директора на ТИ на НОИ С. - град, с което отхвърлил жалбата. Процесното решение е връчено на жалбоподателя на 13.11.2018г. /л.110/.

С молба /л. 121/ - ответникът на осн. чл. 193 от ГПК вр. чл. 144 АПК моли да бъде открито производство по оспорване истинността на представените от жалбоподателя удостоверителни документи за трудов стаж и осигурителен ѝ доход, като оспорва трудовата книжка в частта ѝ на вписани периоди в ЖЗП – С. и в СО „Вагоностроене“ /л. 10 – 15 включително/. С протоколно определение от 24.06.2021 г. така направеното

искане е оставено без уважение, поради липса на основание за допускането му, доколкото оспорените документи са събрани служебно от ответника.

В с.з. от 09.05.2019 г. – процесуалния представител на жалбоподателите представя копия от ведомостите, които се съхраняват в бившия осигурител „С.“ /л. 177 – л. 217/.

По делото е представена от МВР, СДВР, Отдел „Български документи за самоличност“ - Справка за настоящ адрес /л . 374/ по отношение на И. К. С. за периода 1982 г. – 1984 г.

На осн. чл. 192 от ГПК в хода на съдебното производство е представена информация от трета неучастваща страна в процеса – [фирма] /л. 282/, а именно, че при проверка на разчетно-платежните ведомости, които дружеството съхранява съгласно изискванията на Закона за счетоводството, се установява, че в тях не се съдържат данни за лицето И. К. С. за периода 01.01.1982 г. 17.07.1984 г

По делото е представена информация от Директора на Софийска професионална гимназия „К. Е.“ /л. 289/, че И. К. С. е завършила специалност „фризьорство“ през учебните години 1970/1971 о 1971/1972 г.

По делото е предоставено информация от СГС, че в производството по несъстоятелност на ДФ „С.“, ЕИК:[ЕИК] не се съдържа придружително писмо от Министерството на правосъдието за вписан допълнително БУЛСТАТ на ДФ „С.“, който е от 2011 г., както и по ф.д. № 2839/1989 г. по описа на фирмено отделение при СГС.

С молба /л. 105/ се представят от НОИ ДОКАЗАТЕЛСТВА.

По делото е изслушано заключението на вещо лице по извършена съдебно-счетоводна експертиза /ССЧЕ/ по искане на жалбоподателя със задача – вещото лице да установи, съпостави записите с тези в трудовата книжка № 1269/17.07.1972 г. и изчисли положения от жалбоподателя осигурителен и трудов стаж, съгласно разплащателните ведомости, намиращи се при бившия осигурител и приложените официални документи. В заключението на вещото лице се посочва, че в предоставените по делото документи липсват разплащателни ведомости за периодите, касаещи жалбата.

Експертизата е разгледала представените трудовата книжка № 1269/17.07.1972 г., като е констатирал, че не е вписано, че труда е първа категория. По отношение на разгледаните от вещото лице - Образец УП 30 № 197/ 22.04.1986 г., издаден от железопътен завод „Г. Д.“ – С. и Образец УП 3 с изх. № 162-3/17.05.2001 г., издаден от ДФ „С.“ за осигурителен стаж и Образец УП 2 с изх. № 162-2/17.05.2001 г. с осигурителен доход за периода 01.01.1982 г. – 17.07.1984 г. Вещото лице е констатирало, че както в стаж и Образец УП 2 с изх. № 162-2/17.05.2001 г., така и в Образец УП 30 № 197/ 22.04.1986 г. са посочени разпоредби на КСО, които към датата на издаване не са съществували.

След извършена проверка на приложените по делото доказателства, вещото лице е установило, че общата сума на възнаграждението на И. К. С. по ведомостите за периода 01.01.1982 г. до 17.07.1984 г. възлизат на 25 081,87 лв.

По приетото по делото заключение с допълнени данни от трудова книжка /л. 342 – л. 348/, вещото лице е направило заключение, че е констатирано различие между записите в трудовата книжка и тези във ведомостите, подробно описано в констативно-съобразителната част.

В рамките на съдебното производство по молба на ответника бяха събрани писмени доказателства-постановление от СГП от 02.03.2021 г. за прекратяване на досъдебно производство № 42/2020 г., потвърдено с Определение от 12.05.2021г на САС,НО,IV

въззивен състав.

По делото в с.з. от 23.01. 2020 г. по искане на ответника е разпитано лицето И. Р. Р..
Административен Съд С. – град, III отделение, 60 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и в следователно е подлежащ на оспорване. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – директор на ТП на НОИ – С. град, съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б."а" КСО и в предвидената от закона форма – чл. 117, ал. 3 КСО. Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да обосновават отмяна на акта.

Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 от НПОС осигурителният стаж се установява с трудови, служебни и осигурителни книжки, с документ по утвърден образец, издаден от осигурителя и с данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, а според ал. 3 на същия член, документите по ал. 1 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Следователно първичният документ, в който се съдържат данните за осигурителния стаж на лицето, са изплащателните ведомости, а трудовите, служебни и осигурителни книжки са вторичен документ, който отразява вече направените записвания в изплащателните ведомости, и затова записванията в книжката (от посочения вид) трябва да съответстват на записванията в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости от една страна, а от друга - в трудовата, служебна или осигурителна книжка на лицето за един и същи период, меродавно е записването в изплащателните ведомости, а не обратното.

Спорът по делото се свежда до това дали правилно административният орган не е зачел осигурителния стаж в ЖЗП „Г. Д.“ за периода от 17.07.1972 г. – 31.12.1981 г. и в ДФ „С.“ за периода от 01.01.1982 г. до 17.07.1984 г. по представените от И. С. документи.

Настоящата съдебна инстанция счита, че при обсъждане на представените документи и на служебно събраните доказателства административният орган правилно е приел, че съществуват редица нередовности и несъответствия, водещи до извода за недоказаност на положен стаж от И. С. за периода от 17.07.1972 г. – 31.12.1981 г. и в ДФ „С.“ за периода от 01.01.1982 г. до 17.07.1984 г.

По отношение на Ж. „Г. Д.“ са представени Образец УП-30 № 197 от 22.04.1986 г. и Трудова книжка № 1269, издадена на 17.07.1972 г. от Ж. „Г. Д.“ – С. за периода от 17.07.1972 г. – 31.12.1981 г.

В представения образец УП-30 № 197/22.04.1986г., издаден от Железопътен завод „Г. Д.“ С. е отразено, че И. С. е работила като „смесоподготвитель в леярен цех“ за периода 17.07.1972 г. - 31.12.1981 г., като е посочено, че положеният труд е от първа категория съгласно т. 4 „н“ от ПКТП. По делото е безспорно, че вписаното правно основание - т. 4, б. „н“ от ПКТП /отм./, е в сила от 30.06.1990 г., следователно за периода 17.07.1972 г. - 31.12.1981 г. посочената разпоредба не е съществувала в правния мир. Съдът счита, че твърденията на процесуалния представител на жалбоподателите, че посоченото правно основание е дописано от длъжностно лице след 14 години, са недоказани - липсват съответните вписвания и заверки с печата на предприятието, удостоверяващи допълването на официален документ. В тази връзка,

следва да се направи извод, че образецът се явява антидатиран.

Образецът е подпечатан с печат на Д. Б., което съществува до 1976 г., когато с Разпореждане № 125 от 16.07.1976 г. на МС за утвърждаване на Генерална схема за специализация и концентрация на производството и Генерална схема за управление на Националния транспортен комплекс - обн., ДВ бр. 68/1976 г., е образувано Стопанско обединение /СО/ „Български държавни железници“ - [населено място], което съществува до регистрацията на фирма Б. с Решение от 20.06.1989 г. по ф. д. № 459/1989 г. по описа на СГС, ФО. В този смисъл, в случая е налице грешно наименование на осигурителя.

Следва да бъде посочено още, че вписаната в Трудова книжка № 1269, издадена на 17.07.1972 г. от Ж. „Г. Д.“ – С. длъжност - смесоподготвитель в леярнен цех“ е длъжност, която предполага вредна и тежка работа. Съобразно датата на назначаването на И. С. в Ж. „Г. Д.“, а именно - 17.07.1972 г. се констатира, че това е станало при навършени 16 години. Съгласно разпоредбата на чл.112 от Кодекса на труда от 1951 г. /отм./ в действащата към постъпването ѝ на работа редакция през 1972 г., е имало изрична забрана да се възлагат на работници и служители до 18-годишна възраст и на работнички и служителки, независимо от възрастта им, особено тежки и вредни за здравето им работи, каквато безспорно е извършваната от лицата, назначени на длъжност „смесоподготвитель в леярнен цех“, която с изменението на ПКТП /отм./ през 1990 г. е причислена към първа категория труд.

Стажът в Ж. е приключен на страница без номер /следва да бъде стр. 13/, като е подпечатан с печат, в който е вписано „М. С. и Т“. Посочената абревиатура е наименование на ресорното Министерство на транспорта и съобщенията, но е неотнормирана към датата, на която следва да е положен печатът - 31.12.1981 г. В този смисъл е и **Решение № 8216/25.06.2020 г. на ВАС, по адм. д. № 8922/2019 г.**

Доказателствената сила на ТК се разколебава и от вписания в същата на стр. 12 и 13 трудов стаж в СО „Вагоностроене“ за периода от 01.01.1982 г. до 17.08.1984 г. Безспорно е, тъй като е посочено и в жалбата, че СО „Вагоностроене“ е създадено през 1987 г., което изключва лицето И. С. да е работила в предприятието преди създаването му. Следващият вписан в трудовата книжка период е от 17.07.1984 г. /на стр. 14/, от което следва, че записът с вписан осигурител СО „Вагоностроене“ трябва да е направен преди тази дата, т.е. пет години преди създаването на стопанското обединение. В тази връзка се следва да се направи извод, че трудовата книжка е създадена за нуждите на пенсионното производство.

Стажът в СО „Вагоностроене“ за целия период от 01.01.1982 г. до 17.07.1984 г. е подпечатан с печат на СО „Вагоностроене“ - ДФ „С.“. По делото се установява, че към посочения период СО „Вагоностроене“ не съществува, не съществува и ДФ „С.“. Последната е регистрирана след 6 години - с Решение № 2 от 10.07.1990 г. по ф. д. № 2839/89 г. по описа на СГС, поради което с нейния печат не може да бъде подпечатан спорният стаж. Извън горното следва да бъде посочено, че ДФ „С.“ не е правопреемник на СО „Вагоностроене“ /в този смисъл - **Решение № 8216/25.06.2020 г. на ВАС, по адм. д. № 8922/2019 г./**, което изключва стаж в стопанското обединение да се приключва от ДФ „С.“.

Относно твърдението, че трудовата книжка е официален документ, следва да се посочи, че опровергаването на съдържанието на официален документ е допустимо и може успешно да бъде осъществено с надлежни писмени документи.

С оглед на така изложеното, съдът приема, че правилно административният орган не е зачел стаж в Ж. „Г. Д.“ по представените документи.

По отношение на ДФ „С.“ са представени Обр. УП-2 № 162-2/17.05.2001 г и Обр. УП-3 № 162-3817.05.2001 г. и Трудова книжка № 1269, издадена на 17.07.1972 г. от Ж. „Г. Д.“ - С.. Според настоящият съдебен състав истинността относно така представените документи е силно разколебана, поради следните причини:

В представени Обр. УП-2 № 162-2/17.05.2001 г и Обр. УП-3 № 162-3817.05.2001 г е вписан БУЛСТАТ:[ЕИК]. От служебно изисканата и предоставена информация от Агенцията по вписванията се установява, че ДФ „С.“ не е вписана в регистър Булстат, като служебната пререгистрация е извършена при спазване на § 2а от Г13Р на Наредба № 1 от 14.02.2007 г. за водене, съхраняване и достъп до Търговския регистър. Видно от издаденото от Софийския градски съд удостоверение от 20.05.2011 г. по фирмено дело № 5208/1990 г., до служебната ѝ пререгистрация ДФ „С.“ има КФН: [ЕГН]. По данни от писмо от 07.09.2016 г. от Агенцията по вписванията, ДФ „С.“ има булстат[ЕИК] от 06.06.2011 г., което изключва последният да е вписан в документи през 2001 г. Посоченото води до обоснования извод, че образци с дата на издаване 17.05.2001 г. от ДФ „С.“, в които като реквизит с вписан несъществуващ към тази дата БУЛСТАТ, се явяват антидатиращи и нередовни.

С процесната жалба е представено копие на карта за идентификация на ДФ „С.“ /л. 20/ с номер 0608943 от 16.04.1997 г. По делото от страна ответника е представено за сведение на съда Решение № 8216/25.06.2020 г. на ВАС по адм. дело 8922/2019 г., постановено по аналогичен случай, видно от което писмо с **изх. № 13-00-241/07.09.2016 г.** от Агенцията по вписванията, няма издавана карта за идентификация на ДФ „С.“, а карта за идентификация с номер 0608943, представена от адв. Й., е издадена на ЕИК[ЕИК], на фирма [фирма] на лицето Л. Ю. от Китай, с дата на издаване 15.12.1998 г.

Видно от предоставена информация от СГС, че в производството по несъстоятелност на ДФ „С.“, ЕИК:[ЕИК] не се съдържа придружително писмо от Министерството на правосъдието за вписан допълнително БУЛСТАТ на ДФ „С.“, който е от 2011 г., както и по ф.д. № 2839/1989 г. по описа на фирмено отделение при СГС.

Следва да бъде посочено още, че Образецът УП-2 съдържа графа „часове“, която от своя страна е включена в утвърдените образци след допълнението на чл. 9. ал. 1 от КСО, обнародвано в ДВ бр. 112/2004 г., и изменението и допълнението на чл. 38 от НПОС, обнародвано в ДВ. бр. 24/2005 г., в сила от 01.01.2005 г., което изключва наличието ѝ в утвърден от управителя на НОИ образец преди последната дата.

Представените Обр. УП-2 № 162-2/17.05.2001 г и Обр. УП-3 № 162-3817.05.2001 г. са издадени от ДФ „С.“, изрично под подписа на

ръководител е изписано: „И. Р.“¹⁴, като подписите и в двата документа видно имитират този на И. Р., положен в личното му пенсионно досие. Видно от пенсионното досие на И. Р. Р., същият е работил като зам. директор на „С.“ за периода от 04.05.1987 г. до 01.12.1990 г., който период е посочен в подписани от лицето описи на осигурителния му стаж в Предложение за пенсиониране № 3039/29.06.2000 г. и в Предложение за пенсиониране № 4892/13.09.2002 г.

В декларация, инкорпорирана в последното предложение за пенсиониране. И. Р. декларира, че не работи и не се осигурява от 01.03.2000 г. Тъй като лицето на 13.09.2002 г. декларира, че не работи от 01.03.2000 г., то не може да подпише за ръководител двата образеца, издадени на 17.05.2001 г. От друга страна. И. Р. е бил директор само на едно от четирите подразделения на „С.“ - „С.“, поради което не би могъл да подпише за ръководител образците, представлявайки цялото предприятие ДФ „С.“. Следва да се подчертае и обстоятелството, че разпитан като свидетел в настоящото съдебно производство, И. Р. твърд, че е работил в „С.“ за периода от май месец 1989 година до 01.12.1990 година.

Наред с горното, видно от мотивите на представеното по делото постановление от СГП от 02.03.2021 г. за прекратяване на досъдебно производство № 42/2020 г., потвърдено с Определение от 12.05.2021г на САС,НО,IV въззивен състав се установява, че в рамките на досъдебното производство е назначена съдебно графологична експертиза, според заключението на която подписите за Ръководител от името на И. Р. в удостоверения УП-2 и УП-3, изд. от ДФ „С.“ не са положени от И. Р. Р.. Също така е установено, че подписите в посочените удостоверения от името на гл.счетоводител Е.В.,изготвил В. И. не са положени от тези лица,а също така не е установено кои лица действително са заемали длъжностите ръководител ,гл. Счетоводител в ДФ С., като същевременно законен представител на този осигурител съгл. Регистърното решение на СГС от 13.08.1990г е Д. Р. К., който не е подписвал нито едно от инкриминираните удостоверения.

Следва да бъде посочено още, че Трудова книжка № 1269 за периода от 01.01.1982 г. до 17.07.1984 г., е вписан като придобит при осигурител СО „Вагоностроене“ , макар по делото да се установява, че такъв съществува едва от 1987 г.

По данни от приетата в ТП на НОИ, отдел „Осигурителен архив“ документация на АПК „С.“ - ТКЗС „Г. Б.“, [населено място], през периода, за който твърди, че е работила в Ж., И. С. е работила в АПК „С.“ От представеното по делото копие от разплащателна ведомост от м. февруари 1981 г., намираща се в Обединения осигурителен архив, е видно, че през посочения месец И. К. С. е била в отпуск по майчинство, от което следва, че периодът на работа на И. С. в АГ1К „С.“ - ТКЗС „Г. Б.“ е започнал преди февруари 1981 г., тъй като не може да има за начало директно ползването на отпуск по майчинство. Тези доказателства не бяха оспорени в хода на съдебното производство.

По отношение на представените по делото разплащателни ведомости на ДФ „С.“, въз основа на които е изготвено заключението на ССЧЕ, съдът счита, че същите се съхраняват от лице без представителна власт - Щ. Щ., достоверността и автентичността на които не е безспорно доказана. Видно от справки в ТР при Агенцията за вписванията. ДФ „С.“ - С., е била в

производство по несъстоятелност, заличена през 2012 г. В този случай е приложима разпоредбата на чл. 5. ал. 10 от КСО, съгласно която при прекратяване дейността на осигурителите, които нямат правоприменик, разплащателните ведомости се предават в съответното ТП на НОИ, освен ако в закон не е определен друг ред за съхраняването им. Когато прекратяването на дейността на осигурителя се извършва със съдебно решение за заличаване, удостоверението за предаване на ведомостите, издадено от съответното ТП на НОИ е задължително условие за постановяване на решението. Преди постановяване на решението от съда по несъстоятелността, назначеният синдик е следвало да предаде всички налични разплащателни ведомости и друга трудово-правна документация.

По повод на представената по делото жалба на Щ. Щ. относно неприемането от ТП на НОИ С. - град на допълнително представени ведомости на ДФ „С.“, същият е уведомен е писмо от 2015 г. на управителя на НОИ Б. П., че приемането на документацията на ДФ „С.“ е неправилно, но само с оглед на това, че *не съществува правно основание за отказ, свързано с извършваната проверка от МВР*. Отказът е неправилен само предвид конкретното му основание - извършваната проверка на ведомостите. Нещо повече - управителят на НОИ подчертава, че при предаването на ведомостите трябва да се съобрази чл. 5. ал. 7, т. 1 от Инструкция № 5/30.06.2005 г. на управителя на НОИ, според който документи на прекратени осигурители се предават в НОИ от лицето, което представлява дружеството, или чрез упълномощено от него с изрично нотариално заверено пълномощно лице. По делото не е доказано Щ. Щ. да има такова качество, което пречатства възможността да предава ведомости. Още повече, че сам по себе си актът на предаването и приемането на документите за съхраняване в ТП на НОИ не придава на последните задължителна доказателствена сила, която императивно да изключва всякаква последваща проверка.

По делото се установява още от данните, събрани по реда на чл. 192 от ГПК от [фирма], че правоприменик на „Червено знаме“ - Б. не е ДФ „С.“, а [фирма] и във ведомостите на „Червено знаме“ - Б., съхранявани от [фирма], липсват данни за И. К. С..

Видно от представената по делото информация от СДВР, отдел „Български документи за самоличност“, от 1977 г. И. С. е с местожителство в [населено място], което изключва възможността през 1982 г. - 1984 г., за които години са ведомостите, да е работила в [населено място], където се намира „Червено знаме – Б.“, което е нямало подразделения извън Б..

След съвкупна преценка на така събраните в хода на съдебния процес доказателства, настоящата съдебна инстанция счита, че длъжностното лице по пенсионно осигуряване е направило правилна преценка, че документите за осигурителен стаж за претендираните от И. К. С. периоди са нередовни от външна страна и не могат да служат за доказателства за установяване на осигурителен стаж. Доколкото събраните в хода на съдебното производство доказателства, подробно коментирани по-горе в решението, разколебават съда относно истинността на представените от С. документи, а именно - Образец УП-30 № 197 от 22.04.1986 г. и Трудова книжка № 1269, издадена на 17.07.1972 г. от Ж. „Г. Д.“ – С. за периода от 17.07.1972 г. – 31.12.1981 и Обр.

УП-2 № 162-2/17.05.2001 г и Обр. УП-3 № 162-3817.05.2001 г. и Трудова книжка № 1269, издадена на 17.07.1972 г. от Ж. „Г. Д.“ – С. за периода от 01.01.1982 г. до 17.07.1984 г, то правилно на осн. чл. 68 ал.1-2 вр. §4 ал.1 от ПЗР на КСО осигурителния орган е приел, че не са налице предпоставките за доказан осигурителен стаж за отпускане на пенсия за ОСВ на посоченото от жалбоподателя основани.

Неоснователно в жалбата се претендира и че не е съобразен § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО, както и че досежно спорните документи можел да се произнесе единствено съдът по реда на чл. 124 от ГПК. Същността на разпоредбата е признаване на трудовия стаж до тази дата за осигурителен, а не претендираното задължение. Вменяването на такова задължение на пенсионния орган категорично променя смисъла на § 9 от ПЗР на КСО, както и противоречи на предоставеното на административния орган право на преценка.

Неоснователно е наведено в жалбата оплакване, че неправилно АО се позовава на данни за наличие на прокурорска преписка. Изясняването на фактическата обстановка се явява изискуема предпоставка за издаването на АА, като всички доказателства следва да се преценят в тяхното единство. Разписаното в чл. 40, ал. 3 от АПК задължение на административния орган да преценява доказателствената сила на документ, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства и факти, събрани в хода на производството, не следва да се тълкува като ограничаващо длъжностното лице само до преценка, касаеща външната страна на ценения документ, тъй като в чл. 35 от АПК е въведено и изискването за изясняване на относимите факти и обстоятелства с разпоредбата индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени.

Неоснователно и необосновано е наведено в жалбата оплакване за нарушение на член 41 от Хартата на основните права на ЕС. Не се констатира нарушение, довели до нарушаване правото на добра администрация. В случая административния орган е изпълнил всички законоустановени задължения при издаването на процесния административен акт.

Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Ето защо и оспореният административен акт е постановен в съответствие със действащия към момента на съставянето му закон.

По изложените съображения съдът намира, че Решение № 2153-21-319/08.11.2018 год. на Директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е отхвърлена жалбата ѝ против Разпореждане № 550919/200/6798 от 15.06.2015 г. на длъжностно лице по ПО при ТП на НОИ е законосъобразно, постановено от компетентен орган в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Поради това подадената срещу него жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед на горното основателна се явява и претенцията за разноси на ответника с оглед разпоредбата на чл.143 от АПК вр.чл.78 ГПК вр. чл.24 от НзПрП, поради което и ще следва да се присъди сумата от 150 лв. - юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, III отделение, 60-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. К. С., ЕГН: [ЕГН] от [населено място]-1632.[жк][жилищен адрес] чрез адв. Ю. Й. срещу Решение № 2153-21-319/08.11.2018 год. на Директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е отхвърлена жалбата ѝ против разпореждане № 550919/200/6798 от 15.06.2015г на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/, с което е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

ОСЪЖДА С. А. С., А. С. Н. и Ц. С. С. да заплатят солидарно на Директора на ТП на НОИ-С. град сумата от 150 лв. разноси в производството.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: